

РЕШЕНИЕ

№ 625

гр. София , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и пети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Камелия Първанова
Димитър Мирчев

като разгледа докладваното от Камелия Първанова Въззивно гражданско дело № 20201000503464 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение от 20.03.2020г по гр.д.№ 35/2019г по описа на ОС-Монтана, е осъден ЧСИ В.Г. Й. с рег. № 721 при Камарата на ЧСИ, с ЕГН *****, да заплати на Д. И. П. от с.А., с ЕГН ***** сумата от 81 060.80лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 705/2016г по описа на ЧСИ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 5.10.2016г до окончателното изплащане, като е отхвърлен иска над този размер до предявения такъв 81 480.80лв. като неоснователен. Осъден е ЧСИ В. Г. Й. да заплати на адв. И. сумата от 2962лв. за адвокатско възнаграждение и по сметка на ОС-Монтана държавна такса в размер на 3240лв. Посочено е, че решението е постановено при участието на трети лица помагачи-„ОББ”АД-гр.София и ЗАД „ОЗК Застраховане” АД.

Решението е обжалвано от В. Г. Й., представляван от адв.В. Ч. от АК-Враца, в частта му, с която е уважен предявеният от Д. И. П. осъдителен иск с правно основание чл.441 ГПК във вр. с чл.74 ЗЧСИ срещу него за сумата от 81 060.80лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 705/2016г по описа на ЧСИ В.Й., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 5.10.2016г., както и в частта, с която е осъден да заплати разноски по делото в размер на 2 962лв. за адвокатско възнаграждение и 3 240лв. за държавна такса, с доводи, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и необоснованост. Възражава срещу приетото от съда, че в качеството си на ЧСИ е извършил противоправни действия на принудително изпълнение по изп. дело №705/2016г, тъй като при представен изпълнителен лист и молба от вискателя не е имал право да откаже извършване на действия по принудително изпълнение. Не е бил длъжен да изчаква 14-дневния срок за възражения срещу заповедта за незабавно изпълнение, като извършените действия до спирането на изпълнението на 14.10.2016г по ч.гр.д.№ 927/2016г по описа на

РС-Бяла Слатина не са незаконосъобразни и твърденията на длъжника, че не дължи сумите, не са съставлявали такова основание. Поддържа, че съгласно чл.449 ГПК могат да се предприемат изпълнителни действия в срока за доброволно изпълнение, като запорът върху вземанията по банкови сметки на длъжника служи не само като обезпечение, а и за изплащане на парични суми, предмет на принудително събиране чрез превод по сметката на съдебния изпълнител, който е длъжен да преведе сумата на вискателя в сроковете по чл.455 и чл.508, ал.3 ГПК. Сочи, че е нямало законова пречка за заплати сумите на вискателя преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение, ако е изтекъл срокът по чл.455, ал.2 ГПК, а именно-7 дни след влизане в сила на разпределението на събраните суми или от изтичане на срока по чл.191, ал.5 ДОПК. Изплащането на постъпилата сума на първоначалния вискател и присъединения по право такъв, таксите и разноските по изпълнение, макар и извършени преди изтичане на двуседмичния срок за доброволно изпълнение, не представляват действия по изпълнение, не водят до нарушаване на разпоредбата на чл.428, ал.2 ГПК.

Поддържа, че неправилно е прието, че са нарушени разпоредбите на чл.455, ал.2 ГПК и чл.462 ГПК поради непредявяване на страните на разпределението, както и изплащане на дължимите суми, преди да е изтекъл срокът на обжалване на разпределението, тъй като не е изготвяно разпределение, което да подлежи на предявяване, а и дори да е следвало да се изготви, съгл. чл.435, ал.2 ГПК /редакция към ДВ, бр.100/2010г./, не е сред подлежащите на обжалване от длъжника действия по изпълнението.

Неправилно е прието и нарушение на чл.432 ГПК, тъй като веднага след получаване на определението на РС-Бяла Слатина от 14.10.2016г е спрял производството, а всички действия до момента на спиране се смятат за законосъобразни.

Излага доводи, че не е причинена имуществена вреда на ищеца поради намаляване на патримониума със сума, преведена неправомерно от съдебния изпълнител на вискателя по изп. дело, ако ищецът не е упражнил правата си по чл.245, ал.3 ГПК срещу вискателя, на когото е била изплатена исковата сума, тъй като производството по чл.441 ГПК за реализиране отговорността на съдебния изпълнител за вреди не е паралелен процесуален ред на този, установен в чл.245, ал.3 ГПК. Уреденото облекчено производство по чл.245, ал.3 ГПК за снабдяване на първоначалния длъжник с обратен изпълнителен лист срещу вискателя, чиято заповед за изпълнение и изпълнителен лист са били обезсилени в резултат на отхвърляне на установителния иск по чл.422 ГПК за съществуване на вземането му, като евентуална вреда, която длъжникът би могъл да претендира за обезщетяване е само възнаграждението на ЧСИ по чл.26 ТТРЗЧСИ, както и лихвите върху главницата на събраните по принудителен ред от банквите му сметки суми за периода от инкасирането им до датата на влизане в сила на решението, с което е отхвърлен иска по чл.422 ГПК, каквато претенция не е предявена. Недоказани са останали твърденията на ищеца, че вискателят по изп. дело не притежава имущество, от което да бъдат събрани получените суми по несъществуващото вземане. Ищецът би се неоснователно обогатил при уважаване на исковата претенция и впоследствие при упражняване на правата си по чл.245, ал.3 ГПК при повторно събиране на сумата от вискателя по изп. дело №705/2016г. Между ЧСИ и вискателя не съществува солидарна отговорност, тъй като същите са на различно основание.

За неправилни сочи и изводите на съда за доказаност на пряка и непосредствена причинна връзка между твърдените от ищеца вреди и увреждащите го действия на ответника.

Претендира да се отмени решението в обжалваните му части, да се отхвърли предявеният иск като неоснователен и недоказан и да се присъдят разноски.

Решението е обжалвано и от ЗАД „ОЗК-Застраховане” АД, представлявано от юрк. С. Х., с доводи, че е неправилно, необосновано, постановено в нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи, че не са доказани елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане от ЧСИ. Спирането на изпълнителното дело е извършено след като постъпилата от запора сума е била разпределена. Поддържа, че съдебният изпълнител е бил обвързан от установеното в изпълнителния лист вземане и длъжен да събере същото, като страните е следвало да го уведомят за изменение на изпълняемото право. Позицията се на чл.245, ал.3 ГПК, че когато решението, по което е допуснато предварително изпълнение, бъде отменено и искът бъде отхвърлен с влязло в сила решение, изпълнението се прекратява и съдът издава изпълнителен лист на длъжника срещу вискателя за връщане на сумите, получени въз основа на допуснатото предварително изпълнение.

Ответникът по жалбата-Д. И. П., представляван от адв.З.И. от САК, е оспорил същите като неоснователни.

Възразява срещу доводите на въззивника, че в срока за доброволно изпълнение по чл.428, ал.2 ГПК съдебният изпълнител може да извършва принудително изпълнение, тъй като целта му е да се осигури възможност на длъжника да изпълни доброволно. Сочи, че посоченото не противоречи на чл.455, ал.1 ГПК, съгласно която разпоредба в 7-дневен срок от влизане в сила на разпределението на събраните суми или от изтичане на срока по чл.191, ал.5 от ДОПК или ако липсва законова пречка за това, се извършва заплащане на дължимите суми и се прави отбелязване върху изпълнителния лист. Поддържа, че е била налице законова пречка, а именно, че срокът за възражение от 14 дни, съвпадащ със срока за доброволно изпълнение, не са били изтекли.

Относно възраженията, че е следвало да се проведе производство по чл.245 ГПК сочи, че е неприложима разпоредбата, тъй като е допустимо да се предяви иск по чл.74 ЗЧСИ. Причинените вреди на ищеца са имуществени, в резултат от противоправното поведение на ЧСИ, който, ако не е извършил принудителните действия преди да изтече срока за доброволно изпълнение, би ги преустановил при своевременно узнаване на основанията за спиране на изп. производство.

Въззивните жалби са подадени в законоустановения срок, поради което са допустими, а разгледани по същество са частично основателни.

Ищецът по делото-Д. И. П. е посочил в исковата молба, че е претърпял имуществени вреди в размер на 81 481.80лв. от ЧСИ В. Г. Й. по изп. дело № 705/2016г. от действия на последния, тъй като не е спазил срока за доброволно изпълнение по делото и е превел запорирана и преведена от „ОББ” АД сума на вискателя Й. К.. Сумата е получена като обезщетение за претърпени неимуществени вреди за претърпени болки и страдания при ПТП. На 5.10.2016г и 6.10.2016г. ЧСИ В.Й. е извършил разпределение на получената сума и е превел сумите на вискателя и такси на ЧСИ без да изчака разпределението да влезе в сила. Ищецът е посочил, че ответникът е нарушил чл.428, ал.1 ГПК, чл.455, ал.2 ГПК, чл.462, ал.2 ГПК, чл.432, ал.1 ГПК и е насочил изпълнение върху несеквестируем доход, с което му е причинил имуществена вреда. Претендирал е да бъде осъден да заплати сумата от 81 480.80лв., ведно със законната лихва върху нея от 5.10.2016г. до окончателното изплащане и лихва за забава в размер на 18 233.77лв. за периода 6.10.2016г до 18.12.2017г.

Ответникът по делото В. Г. Й. е оспорил исковата претенция с доводи, че не е налице фактическия състав, за да се реализира отговорността му по чл.441 ГПК вр. с чл.74 ЗЧСИ. Не е допуснал нарушения на правилата за водене на изп. производство, било е допустимо да се извършват принудителни действия в срока за доброволно изпълнение. Не е настъпила вреда за ищеца, тъй като може да се снабди с обратен изпълнителен лист срещу вискателя.

Не е извършвано разпределение на запорираната и преведена сума.

Третото лице помагач на ответника-„ОББ” АД е направило възражение, че не са налице условията за привличането му, тъй като не е имало задължение да следи за произхода на средствата на длъжника.

Третото лице помагач на ответника- ЗАД „ОЗК Застраховане” АД е оспорило исковата претенция, както и е навело възражение, че не е налице валидно правоотношение между ответника и дружеството.

С постановеното решение ОС-Монтана е уважил исковата претенция за сумата от 81 060.80лв., ведно със законната лихва върху нея от 5.10.2016г до окончателното ѝ изплащане. Приел е, че ответникът В.Й., в качеството му на ЧСИ по изп. дело № 705/2016г е извършил нарушения –принудителни действия в срока за доброволно изпълнение, превеждане на запорирана сума от извършено разпределение преди да е влязло в сила, че ищецът е претърпял вреди в размера на преведената сума, която е в причинна връзка с действията на ответника.

Фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд и е следната:

Изпълнително дело №705/2016г по описа на ЧСИ В. Г. Й. е образувано на 27.09.2016г въз основа на представен изпълнителен титул –изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 927/16 г. по описа на Районен съд Бяла Слатина за сумата 170 000лева, дължима на основание издаден запис на заповед от 21.09.2019г., и за сумата от 3 400лева за разноси за държавна такса. В молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е посочил като изпълнителен способ-запор върху банкови сметки. Вискател по изпълнителното дело е Й. К., а длъжник-Д. И. П.. С постановлението за образуване на изпълнителното дело ЧСИ В. Г. Й. е разпоредил да се изпрати призовка за доброволно изпълнение и заповедта за изпълнение, наложил е запор върху банковите средства на длъжника в „ОББ” АД, като съобщението е получено от банката на 30.09.2016г.

На 04.10.2016г. банката е превела по сметка на ЧСИ сумата 81 481,80 лв., като произхода на същата е обезщетение за неимуществени вреди от ПТП.

На 4.10.2016г. на Д. И. П. е била връчена покана за доброволно изпълнение, като на 5.10.2016г ЧСИ е разпределена получената сума и е направев превод на вискателя и дължими такси на ЧСИ.

На 06.10.2016г. ищецът е подал възражение и е поискал спиране на производството по изп. дело. С определение от 14.10.2016г. РС-Бяла Слатина е спрял производството по делото, като е дал указания на вискателя по реда на чл.415 ГПК.

С решение № 106/6.11.2017г, постановено по т.д.№ 16/2017г по описа на Врачански окръжен съд, ТО, е отхвърлен предявеният от Й. Н. К. срещу Д. И. П. иск за сумата от 170 000лв., представляващ част от общата сума от 300 000лв., на основание Запис на заповед от 14.01.2016г, с падеж на 19.08.2016г, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда-19.09.2016г до окончателното изплащане на сумата, въз основа на който е било образувано ч.гр.д.№ 927/2016г по описа на РС-Бяла Слатина. Решението е влязло в сила на 12.12.2017г.

С Постановление на ЧСИ на 27.02.2018 г., на основание постъпила молба от длъжника и представеното съдебно решение производството по изп. дело №705/2016г. по описа на ЧСИ В.Й. е прекратено изпълнителното дело.

С решение № 228/12.12.2019г, постановено по гр.д.№ 3047/2019г по описа на ВКС, е оставено в сила решение от 27.03.2019г по дисциплинарно дело № 22/2018г на Дисциплинарна комисия на КЧСИ, с което е наложено на В.Й. дисциплинарно наказание по чл.68, ал.1, т.4 ЗЧСИ–„лишаване от правоспособност за срок от две години”.

По делото е предявена искова претенция с правно основание чл.441 ГПК вр. с чл.74 ЗЧСИ за отговорност на ЧСИ, за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. Искът е за имуществена отговорност за вреди, които са в пряка причинна връзка с процесуално незаконосъобразно действие или бездействие на ЧСИ. /Решение № 120 от 8.07.2011г по т.д.№ 1123/2010г II Т.О. на ВКС, Решение № 264/ 8.04.2010г по гр.д.№ 474/2009г, IV Г.О. на ВКС./ За отговорността важат правилата за деликтната отговорност, като спецификата произтича от това, че деликтът се изразява в незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител като орган на принудително изпълнение. Тя може да бъде ангажирана доколкото са налице предпоставките по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. освен установяване на процесуалната незаконосъобразност на действията (или бездействията) на съдебния изпълнител, трябва да бъде установено, че в причинна връзка от тях са настъпили претендираните от ищците вреди. Доказателствената тежест за наличието на такива е за ищците, тъй като от елементите на деликтния състав по чл. 45, ал. 1 ЗЗД законът презюмира единствено вината.

По делото се установява, че съдебният изпълнител е извършил принудителни действия-превод на запорираната сума на взыскателя в срока за доброволно изпълнение, преди да изтече двуседмичния срок на 18.10.2016г., като е бил уведомен за определението за спиране на 19.10.2016г. Действително се установява наличие на формално нарушение от страна на съдебния изпълнител, но тъй като сумата е преведена на взыскателя, то твърдяната настъпила вреда в имуществото на длъжника, не е вредоносна, тъй като същият може да възстанови неправилно преведената сума с обратен изпълнителен лист от взыскателя. Съгласно Решение №212/27.11.2017г на ВКС по т.д.№ 754/2017г, I Т.О., ТК, по реда на чл.290 ГПК, е прието, че производството за реализиране на отговорността на съдебния изпълнител за вреди, не представлява паралелен процесуален ред на този, установен в чл.245, ал.3 ГПК, измежду които може да избира в зависимост от това дали бившият негов взыскател разполага или не с имущество. /В този смисъл доводите, че взыскателят няма финансови средства са неоснователни./

На тази плоскост се очертава и обхватът на вредите, за които може да се претендира обезщетение по реда на чл.74, ал.1 ЗЧСИ, т.е. онези, които са били „неправомерно“ причинени при изпълнение дейността на ЧСИ, намиращите се в причинна връзка с осъществяването от последния конкретно действие или бездействие. След като законодателят е уредил облекчено производство по чл.245, ал.3 ГПК за снабдяване на първоначалния длъжник с обратен изпълнителен лист срещу бившия му взыскател, чиито заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист са се оказали обезсилени в резултат на чл.422, ал.1 ГПК, евентуална вреда, която длъжникът може да претендира за обезщетяване в производство по чл.441 ГПК е единствено възнаграждението на ЧСИ по чл.26 от ТТРЗЧСИ, както и лихвите върху главницата на събраните по принудителен ред от банковата му сметка сума за периода от инкасирането им до датата на обезсилване на първоначално издадените в полза на взыскателя заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Въпросната главница на такова обезщетение би била ограничена по размер единствено до възнаграждението на ЧСИ по чл.26 ТТРЗ ЧСИ, ведно с евентуално събрани от този ЧСИ суми от банковите сметки, но вече след датата на постановеното от заповедния съд спиране на принудителното изпълнение.

Другото твърдяно нарушение–изпълнение върху несеквестрируема сума-обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, ищецът не е посочил до какви вреди е довело, като

например липса на средства за живот или други, а отново е претендирал същите в размер на преведената сума на вискателя. Ищецът не е обосновал настъпили конкретни вреди от изпълнение върху несеквестрируемо имущество. Поради това не следва да се разглеждат възраженията кой е бил длъжен да уведоми съдебния изпълнител за произхода на сумата. Съгласно ТР №2/2013г по т.д.№2/2013г. на ОСГТК на ВКС несеквестрируемостта на паричните вземания е забрана да ги събира друг, освен длъжникът. Затова запорът на парично вземане е несъвместим с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушава, а когато паричното вземане е частично несеквестрируемо (възнаграждение за труд, пенсия, обезщетение), наложеният запор обхваща само секвестрируемата част. Ако третото задължено лице погрешно плати на съдебния изпълнител, той е длъжен незабавно да върне несеквестрируемата част на длъжника. Освен това следва да се съобразят постановките на ТР, че секвестрируемата част се определя по различен начин според величината на дохода (след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски) и обстоятелството дали длъжникът се грижи за лица, които издържа, каквито доводи, същият не е изложил в твърденията си за несеквестрируемост на сумата.

Останалите нарушения относно неизчакване влизане в сила на разпределението на сумата по изп. дело-чл.455 ГПК, нарушение на чл.432 ГПК за спиране на изп. дело също не са обосновани до какви вреди конкретно са довели за ищеца, но не може да се установи вредоносност за него, извън твърденията му за заплатената сума на вискателя, с което е намалено имуществото му, за което по-горе се изложиха доводи относно не причиняването на вреди с посоченото действие.

Пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увредения и, че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител - тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането. /В този смисъл са решения по чл. 290 ГПК № 264/8.04.10 г. по г. д. № 474/09 на ВКС, IV ГО, и № 120/8.07.11 г. по т. д. № 1123/10 на ВКС, ТК, II ТО/.

С оглед на цитираната по-горе съдебна практика на ВКС за отговорността на ЧСИ в производството по чл.441 ГПК вр. с чл.74 ЗЧСИ следва, че отговорността на съдебния изпълнител следва да се ангажира за сумата от 3 560.36лв. за събрана пропорционална такса от ЧСИ В.Й..

По отношение на лихвата върху главницата на събраната по принудителен ред от банковата сметка на длъжника сума за периода 6.10.2016г . до 18.12.2018г- следва да се приеме, че същата е дължима за периода 6.10.2016г до 12.12.2017г датата на влизане в сила на решението по чл.422 ГПК върху сумата от 81480.80лв., която с помощта на ел. калкулатор съдът изчислява в размер на 9 800.44лв. Исковата претенция следва да се уважи до тази сума като се отхвърли за разликата до 18 233.77лв. и за периода 12.12.2017г до 18.12.2018г.

Поради несъвпадане частично доводите на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта му, с която е уважена исковата претенция с правно основание чл.441 вр. с чл.74 ЗЧСИ за разликата от 3 450.36лв. до 81060.80лв. и да се постанови, че същата се отхвърля като неоснователна в тази й част. Следва да се отмени решението в частта му, с която е присъдена законна лихва за периода 6.10.2016г. до окончателното изплащане на сумата от 81 060.80лв., като се постанови, че се осъжда ЧСИ В. Г. Й. да заплати сумата от 9800.44лв. върху главницата от 81 480.80лв. за периода 6.10.2016г. до 12.12.2017г.

С оглед изхода на спора и на осн. чл.78, ал.1 ГПК следва да бъде осъден Д. И. П. да заплати на В. Г. Й. разноски за пред въззивната инстанция, сумата от 1530лв.

Следва да бъде осъден В. Г. Й. да заплати на Д. И. П. сумата от 148.10лв. за разноски пред въззивната инстанция.

Следва да се отмени решението в частта му за присъдените разноски пред първата инстанция, с която е осъден В. Г. Й. да заплати на адвокат И. за адвокатско възнаграждение сумата за разликата от 528.22лв. до 2962лв. Следва да бъде осъден Д. И. П. да заплати на В. Г. Й. сумата от 3034.50лв. за разноски пред първата инстанция.

Следва да се отмени решението в частта му, с която е осъден В. Г. Й. да заплати по сметка на ОС-Монтана държавна такса за разликата от 138.01лв. до 3240лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.03.2020г по гр.д.№ 35/2019г по описа на ОС-Монтана, В ЧАСТТА му, с която е осъден на основание чл.441 вр. с чл.74 ЗЧСИ В.Г. Й., ЧСИ с рег. № 721 при Камарата на ЧСИ, с ЕГН *****, да заплати на Д. И. П. от с.А., с ЕГН ***** обезщетение за претърпени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 705/2016г по описа на ЧСИ за разликата от 3 450.36лв. до 81060.80лв, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 5.10.2016г до окончателното изплащане, в частта му за присъдените разноски пред първата инстанция, с която е осъден В. Г. Й. да заплати на адвокат И. за адвокатско възнаграждение сумата за разликата от 528.22лв. до 2962лв, в частта му, с която е осъден В. Г. Й. да заплати по сметка на ОС-Монтана държавна такса за разликата от 138.01лв. до 3240лв., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иск с правно основание чл.441 вр. с чл.74 ЗЧСИ, предявен от Д. И. П. от с.А. с ЕГН ***** срещу ЧСИ В.Г. Й., ЧСИ с рег. № 721 при Камарата на ЧСИ, с ЕГН ***** за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 705/2016г по описа на ЧСИ за разликата от 3 450.36лв. до 81060.80лв.

ОСЪЖДА на основание чл.441 ГПК вр. с чл.74 ЗЧСИ В.Г. Й., ЧСИ с рег. № 721 при Камарата на ЧСИ, с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на Д. И. П. от с.А., с ЕГН ***** законна лихва за периода 6.10.2016г до 12.12.2017г. в размер на 9800.44лв., като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция за разликата до 18 233.77лв. и за периода 12.12.2017г до 18.12.2018г.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта му, с която исковата претенция е уважена за сумата от 3 450.36лв.

В останалата необжалвана част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.1 ГПК Д. И. П. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на В. Г. Й. с ЕГН ***** сумата от 1530лв. за разноски пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 ГПК В. Г. Й. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на Д. И. П. с ЕГН ***** сумата от 148.10лв. за разноски пред въззивната инстанция и сумата от 3034.50лв. за разноски пред първата инстанция.

Решението е постановено при участието на трети лица помагачи на В. Г. Й. ЗАД „ОЗК-Застраховане” АД и „ОББ“ АД.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____